

Arrest

**nr. 66 684 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MARIËN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn, van Temne origine en afkomstig van Magreshba (Bombali-district, Northern Province). In 1996, toen u 15 jaar oud was, tijdens de bevalling van uw oudste zoon, werd u in de Bundu-bush besneden omdat uw grootmoeder, die sowei (besnijdster) was, en uw vader, dat wilden. U hield hieraan een trauma over en deze gebeurtenis had gevolgen voor uw verdere leven, zowel fysiek als psychologisch. In 1997 huwde u met uw man, met wie u nog twee kinderen kreeg. In 1999, tijdens de burgeroorlog, kwam uw man om het leven. Nadien, in 2005, kreeg u nog een zoon met een man met wie u nu geen relatie meer heeft. In 2010, 40 dagen na de dood van uw grootmoeder, werd u opgezocht door de andere soweis uit de buurt, die u meedeelden dat u uw grootmoeder als sowei diende op te volgen. Gezien uw eigen traumatische ervaringen en gezien u vond dat de geheime genootschappen slecht zijn, weigerde u uw grootmoeder op te volgen. Dit maakte de

sowais heel boos. Ze vroegen u sinds wanneer u zich tegen jullie cultuur had gekeerd. Ze toonden u de spullen van uw grootmoeder en zegden dat ze u later zouden komen halen voor de initiatie. U begon te wenen en werd opgemerkt door een man, (G.). U legde hem uw probleem uit en hij beloofde u te zullen helpen waarop hij u vroeg naar een pasfoto. Op 13/10/2010 kwamen de sowais u thuis halen. U slaagde er echter in te ontkomen en liep naar (G.). Daar bleef u vier dagen. Hij bracht u naar Lungi vanwaar u een vliegtuig naar België nam. In België bracht hij u naar een huis waar hij u bij een vrouw achterliet. Deze vrouw zei u dat u met mannen zou moeten slapen. Toen u dit hoorde liep u weg. U vond iemand op straat die u naar het Rode Kruiscentrum bracht, die u doorstuurden naar de Dienst Vreemdelingenzaken waar u op 20 oktober 2010 asiel aanvraagde. U vreest bij een terugkeer naar Sierra Leone de sowais die u overal zouden zoeken en bovennatuurlijke krachten zouden hebben.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw gedwongen opvolging tot sowei niet aannemelijk maakt. Zo zijn uw verklaringen over wanneer u vernam dat u uw grootmoeder diende op te volgen als besnijdster incoherent. Initieel verklaarde u immers dat u dit van uw grootmoeder vernam toen zij stierf (zie gehoor CGVS, p. 4). Later tijdens hetzelfde gehoor stelde u echter dat u de eerste keer hoorde dat u 'sowei' moest worden tijdens de 40-dagen ceremonie na de dood van uw grootmoeder (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaarde dan weer dat uw grootmoeder u nooit direct zei dat u haar diende op te volgen maar dat ze het via parabellen zei (zie gehoor CGVS, p. 5). Verder verklaarde u dat u aan uw grootmoeder reeds zei dat u wat ze deed slecht vond en dat ze daarop reageerde door te stellen dat u het op een dag 'wel zou weten' (zie gehoor CGVS, p. 5). Ook dit is echter merkwaardig gezien u reeds eerder tijdens het gehoor verklaarde dat kinderen en ouders zeer weinig met elkaar bespreken in Sierra Leone en dat u bijgevolg aan uw moeder niet kon vragen wat zij vond van het feit dat uw zussen wegliepen om FGM te ontlopen (zie gehoor CGVS, p.3). In het licht van deze verklaringen is het dan wel heel opmerkelijk dat u uw grootmoeder er wel op aansprak dat u het slecht vond wat zij deed als sowei. Deze incoherenties in uw verklaringen tasten de geloofwaardigheid ervan reeds ernstig aan vooral omdat ze het moment betreffen waarop u op de hoogte zou zijn gesteld van het feit dat u sowei diende te worden, wat nochtans een belangrijk moment moet zijn geweest. Vooral van wie u het precies hoorde moet u zijn bijgebleven. Het feit dat u dit niet aannemelijk kan maken, tast de grond van uw vrees aan. Verder is het sowieso niet aannemelijk dat u pas bij de dood van uw grootmoeder in 2010, toen u zelf reeds 30 jaar oud was, op de hoogte zou zijn gebracht van uw plicht haar op te volgen als sowei. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (kopie in uw administratief dossier) blijkt dat meisjes die een sowei dienen op te volgen reeds vanaf jonge leeftijd hiertoe door de oude sowei opgeleid worden en bijgevolg reeds vroeg hiervan op de hoogte zijn zodat ze op het moment dat de oude sowei komt te overlijden klaar zijn om haar op te volgen. De opleiding zou immers zo'n zeven tot tien jaar duren. U blijkt echter van een heel aantal essentiële zaken niet op de hoogte te zijn die een toekomstige besnijdster nochtans zou moeten weten, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier). U verklaart zelfs dat u, sinds uw eigen besnijdenis toen u 15 jaar oud was, niet meer terugkeerde naar de Bundu-bush (zie gehoor CGVS, p. 7) en dat u nooit een besnijdenis die uw grootmoeder uitvoerde hebt gezien. Ook deze verklaringen gaan lijnrecht in tegen de informatie waarover het CGVS beschikt die stelt dat toekomstige sowais dienen toe te kijken bij besnijdenissen en de nazorg ervan. Het feit dat u blijkbaar zonder problemen kon weigeren toe te kijken en uit de Bundu-bush kon wegblijven tast bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. U haalde wel aan uw grootmoeder geholpen te hebben bij het bereiden van medicijnen, maar zou merkwaardig genoeg niet met haar meegegaan zijn om de nodige kruiden met haar te gaan zoeken in het bos (zie gehoor CGVS, p. 5), wat nochtans een essentieel onderdeel van de opleiding lijkt. U verklaarde slechts twee kruiden bij naam te kennen, Dokkum en Boloni (zie gehoor CGVS, p. 5), maar wanneer u op het einde van het gehoor opnieuw naar deze kruiden wordt gevraagd noemt u hen Kobbum en Boloni (zie gehoor CGVS, p. 8). Uw kennis van de te gebruiken kruiden laat dan ook serieus te wensen over. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw grootmoeder u alvast bij het bereiden van medicijnen trachtte te betrekken en u hierin trachtte op te leiden.

Verder blijkt u niet op de hoogte te zijn van hoe men precies een sowei wordt of hoe uw grootmoeder 'chief' van de sowais is geworden (zie gehoor CGVS, p. 6, 8). U kent blijkbaar slechts één naam van de 8 andere sowais uit de groep van uw grootmoeder (zie gehoor CGVS, p. 6).

Al deze vaststellingen laten toe te besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring als zou u uw grootmoeder moeten opvolgen als sowei. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt duidelijk dat men, om sowei te worden, wel degelijk van jongsaf opgeleid wordt in kruidengeneeskunde en de regels en voorschriften van de Bundu.

Bovendien beginnen toekomstige soweis onder supervisie van hun (groot)moeder reeds zelf te besnijden. Uit uw verklaringen blijkt dit totaal het geval niet te zijn.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legde in het kader van uw asielaanvraag twee documenten voor. Het attest van het Rode Kruisopvangcentrum Linkeroever (dd. 19/10/2010) stelt dat u zich bij hen aanmeldde en dat u ook vertelde dat u slachtoffer van mensenhandel was en in de prostitutie diende te treden. U haalt hierin echter geen vrees aan ten aanzien van Sierra Leone, ook niet tijdens het gehoor op de DVZ of het CGVS. U haalde tijdens het gehoor op het CGVS bovendien aan geen contact meer gehad te hebben met de persoon die u naar België bracht (zie gehoor CGVS, p.9). U kon het huis waar u heen werd gebracht en waar men u meedeelde dat u met mannen zou moeten slapen bovendien zonder problemen verlaten (zie gehoor CGVS, p. 9). Wat betreft het medisch attest in verband met uw besnijdenis dient te worden opgemerkt dat deze niet betwijfeld wordt en geen invloed heeft op bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat zij op precieze, coherente en consistente wijze haar vrees aannemelijk heeft gemaakt. Zij stelt dat de reden waarom zij heeft geweigerd haar grootmoeder op te volgen, gelegen is in de besnijdenis die zij op vijftienjarige leeftijd heeft ondergaan. Verzoekster benadrukt dat zij het traumatisch karakter van haar besnijdenis duidelijk heeft toegelicht tijdens het gehoor en verwijst te deze naar haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal. De besnijdenis en het traumatische karakter ervan wordt volgens verzoekster in de bestreden beslissing manifest onderbelicht. Zij stelt dat het medisch attest betreffende haar besnijdenis en de aanhoudende fysieke en psychologische klachten door de commissaris-generaal als irrelevant worden afgedaan.

Verzoekster merkt op dat zij tijdens het gehoor duidelijk heeft aangetoond dat zij door haar relatie met haar grootmoeder over een zeer specifieke kennis beschikt betreffende de 'Soweh'. Zij verwijst te deze naar haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster voert aan dat haar verklaringen inzake het tijdstip waarop zij heeft vernomen dat zij haar grootmoeder diende op te volgen niet incoherent zijn. Zij verwijst naar haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij op de veertigste dag van de ceremonie door de Soweh werd verzocht haar grootmoeder op te volgen en dat haar grootmoeder niet direct maar via parabellen heeft gezegd dat zij haar diende op te volgen. Waar de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar grootmoeder haar heeft gezegd dat zij haar diende op te volgen wanneer zij stierf, betoogt verzoekster dat de vaststelling van de commissaris-generaal op een verkeerde interpretatie berust. Zij bedoelt met deze zinsnede niet dat haar grootmoeder bij haar overlijden nog eens de opvolging heeft bevolen, maar dat haar grootmoeder via parabellen duidelijk heeft gemaakt dat wanneer zij zou komen te overlijden, verzoekster haar diende op te volgen. Verzoekster verduidelijkt dat zij haar antwoord hoogstwaarschijnlijk als volgt heeft geformuleerd in het Engels: *"she told me to succeed, when she died"*. Deze zin kan volgens verzoekster op verschillende manieren worden geïnterpreteerd. Zij bedoelde evenwel enkel dat zij haar grootmoeder zou moeten opvolgen bij haar overlijden.

Verzoekster merkt op dat de stelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat zij geen langdurige opleiding heeft genoten voorbij gaat aan de essentie van haar asielrelaas, namelijk dat zij wegens haar traumatische besnijdenis geweigerd heeft besnijddster te worden en steeds weigerachtig heeft gestaan ten aanzien van de opleiding. Zij verwijst te deze naar haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat haar grootmoeder steeds vroeg dat zij zou deelnemen aan de initiaties in het 'Bundu-bos', maar dat zij dit geweigerd heeft en haar grootmoeder enkel bijstond in het bereiden van kruidenmixen. De commissaris-generaal gaat volgens verzoekster uit van het traditionele scenario van de opleiding terwijl de reden van haar asielaanvraag net gelegen is in het feit dat zij de traditie niet heeft gerespecteerd.

Verzoekster verwijst naar haar verklaring dat haar grootmoeder al vroeg via parabellen heeft laten uitschijnen dat zij haar diende op te volgen en dat zij reeds geruime tijd werd opgeleid. Uit het gehoorverslag blijkt niet precies sinds wanneer verzoekster haar grootmoeder bijstond, deze vraag werd nooit gesteld en verzoekster heeft derhalve niet de mogelijkheid gekregen hieromtrent enige toelichting te verstrekken.

Verzoekster benadrukt dat zij het nooit heeft gehad over 'Dokkum' noch over 'Kobbum' en stelt dat zij tweemaal 'Kokkum' en 'Boloni' heeft genoemd. Ook met betrekking tot dit punt heeft verzoekster niet de mogelijkheid gekregen duidelijkheid te verschaffen. Zij betoogt dat een en ander verkeerd werd begrepen of neergeschreven door de dossierbehandelaar. De dossierbehandelaar geeft volgens verzoekster geen blijk van een consistente, juiste schrijfwijze van verschillende Sierra Leonese woorden zodat de waarachtigheid van de bewering als zou zij de kruiden verschillend benoemd hebben, niet met zekerheid kan worden weerhouden.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in dit kader bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster maakt de gedwongen opvolging van haar grootmoeder als Soweh niet aannemelijk. Zo heeft zij incoherente verklaringen afgelegd betreffende het tijdstip waarop zij heeft vernomen dat zij haar grootmoeder als Soweh diende op te volgen. Aanvankelijk heeft verzoekster immers verklaard dat zij van haar grootmoeder heeft vernomen dat zij haar diende op te volgen toen zij stierf (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Later tijdens het gehoor heeft zij verklaard dat zij voor de eerste keer heeft gehoord dat zij Soweh diende te worden tijdens de veertig-dagen ceremonie na de dood van haar grootmoeder (*ibid.*, p. 5). Even verder heeft zij dan weer gesteld dat haar grootmoeder haar niet direct maar via parabellen heeft gezegd dat zij haar diende op te volgen (*ibid.*, p. 5).

Verzoeksters verklaringen inzake het tijdstip waarop zij vernomen heeft dat zij haar grootmoeder diende op te volgen, zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen.

De commissaris-generaal heeft overigens met recht vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster pas bij de dood van haar grootmoeder, toen zij zelf reeds dertig jaar oud was, op de hoogte zou zijn gebracht van haar plicht haar op te volgen als Soweh. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt immers dat meisjes reeds vanaf jonge leeftijd door hun (groot)moeder of

tante worden opgeleid en bijgevolg reeds vroeg op de hoogte zijn van de opvolging (administratief dossier, stuk 16).

Van verzoekster die aanvoert haar grootmoeder te moeten opvolgen als besnijdster, kan derhalve redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte is van essentiële elementen inzake de opleiding tot Soweh. Het blijkt evenwel dat verzoeksters verklaringen niet stroken met de landeninformatie in het administratief dossier. Zo heeft zij verklaard dat zij nooit een besnijdenis heeft gezien die haar grootmoeder heeft uitgevoerd (administratief dossier, stuk 5, p. 7) terwijl uit de landeninformatie blijkt dat toekomstige Soweh dienen toe te kijken bij besnijdenissen en de nazorg ervan en onder de supervisie van hun (groot)moeder reeds zelf beginnen te besnijden (administratief dossier, stuk 16). Voorts heeft zij verklaard dat zij haar grootmoeder heeft geholpen bij het bereiden van medicijnen maar niet met haar is meegegaan om de nodige kruiden te gaan zoeken in het bos (administratief dossier, stuk 5, p. 5) terwijl uit de landeninformatie blijkt dat de Soweh een grote kennis hebben van de kruidengeneeskunde (administratief dossier, stuk 16).

Tevens blijkt verzoekster niet op de hoogte te zijn van (i) hoe men een Soweh wordt; (ii) hoe haar grootmoeder 'chief' van de Soweh is geworden; (iii) de namen van de acht andere Soweh uit de groep van haar grootmoeder behalve van één van hen; (iv) de namen van de kruiden die nodig zijn voor het bereiden van medicijnen, behalve van twee kruiden waaromtrent zij overigens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoekster aanvoert dat zij tijdens het gehoor heeft aangetoond dat zij over een zeer specifieke kennis betreffende de Soweh beschikt en reeds geruime tijd door haar grootmoeder werd opgeleid maar steeds weigerachtig heeft gestaan ten aanzien van deze opleiding, dient te worden opgemerkt dat deze argumentatie niet vermag het totaal gebrek aan kennis omtrent essentiële elementen in hoofde van verzoekster te vergoelijken. Het betreft te deze immers het kernaspect van haar asielrelaas.

Betreffende verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat zij nooit heeft gesproken over 'Dokkum' noch over 'Kobbum', maar dat een en ander verkeerd werd begrepen of neergeschreven door de dossierbehandelaar, dient te worden opgemerkt dat wanneer aan het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen, verzoekster noch haar advocaat hebben aangegeven dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de kruiden verkeerd zouden zijn begrepen (administratief dossier, stuk 5, p. 9).

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het louter verwijzen naar haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, hetgeen geenszins dienstig is om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat het in het licht van haar verklaring: "*Kinderen en ouders spreken bij ons niet zo open tegen elkaar, je kan niet zeggen wat je wil*" (*ibid.*, p. 3) niet aannemelijk is dat zij haar grootmoeder heeft gezegd dat ze het niet goed vond wat ze deed als Soweh (*ibid.*, p. 5). Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen ondergraven dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen betreffende de gedwongen opvolging van haar grootmoeder als Soweh.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat het medisch attest betreffende haar besnijdenis als irrelevant werd afgedaan, dient te worden opgemerkt dat niet getwijfeld wordt aan haar besnijdenis doch dat het door verzoekster bijgebrachte stuk niet vermag tot een ander oordeel te leiden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoekster minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat zij geen argumentatie voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS